

Выходитъ во Львовѣ ще Вторника, Четверга и Суботы (кромѣ русскихъ съятъ) о 5-й год. поп. Литер. додатокъ „Библиотека наизнам. поэстей“ выходитъ по 2 печат аркушъ кожного 15-го и послѣднаго для кожного мѣсяца. Редакція „Администрації“ подъ Ч. 44 улицы Галицка. Рукописи засыпаются лишь на попередніе застеженіе. Оглашены принимаются по цѣнѣ 6 кр. бѣ однокорочки печатной, въ руб. „Надѣлъ“ по 20 кр. а. в. Реклама неопечатанійъ вѣльмѣ бѣ порта. Предплату и инсерты принимаются: У Львовѣ Адми- нистрація „Дѣла“; Въ Вѣдѣи Назаренстѣнѣ & Vogler, Wall- fischgasse 10; M. Dukev, Klemmengasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 а; Rudolf Mosse; F. A. Richter Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Nazarenstein & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Париже Agence Nazar въ Рес- сии Редакція „Кіевскога Старина“ въ Кіевѣ, почтовый урядъ и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дери- басовская ул., д. Рація 9.

Дѣло

Хто має управліти „Народнимъ Домомъ“?

II.

Въ той справѣ подали мы въ поперед- вомъ числѣ „Дѣла“ теплый голосъ о. И. За- ячковскаго въ Лопинськъ съ повитинною радою: „щобъ кожда въ обохъ партій рускихъ выби- рала въ противнаго табору найдостойнѣйшихъ мужівъ до заряду „Домомъ Народному“. При- глянемося ближніе голосови о. И. За-ячковскаго. Зовсѣмъ справедливо Вп. авторъ бачить вѣдь нещастіе въ тѣхъ, якъ бѣзъ какж, „гав- ка-кахах“, котрій своими „влачестивими гавка- нами роздирають намъ слухъ и сердця“, не до- пускають до солидарности и вѣдиненія Руси- вѣдь и „не дають духови святымъ вла- дѣти бѣльше, якъ пристрастя чоловѣчимъ...“. Они то довели до того, что нынѣ третя рука поясняє за тою институцію всенародною, они и въ виду той великої небезпечності „продирають намъ слухъ и сердця“, коли пѣдступно взыскуютъ природне подразненіе патріотівъ, выкликане небезпечностю бѣзъ чужої стороны, и силомѣцъ звертають противъ щирыхъ Руси- вѣдовъ народовѣдь. „Правда въ свѣтѣ нѣв- чите, а все-таки възначається“. Такъ само, якъ въ свѣтѣ справѣ, було и съ крахомъ вѣчнаго „Заведенія“. Бѣльше якъ рѣкъ безнастенно „роздирали намъ слухъ и сердця вѣчестивій гавкани“ въ „Словѣ“, „Проломѣ“, „Наудѣ“ et tutti quanti на тему: „Народовѣдь, покумав- шись съ Поляками, вавалили Заведеніе...“ О, якъ тяжко нѣвчилася тѣмъ правда! Але-же дочекались мы вечера днія — процеу Михал- ка, и — правда възначалася! Такъ само по- чинає вже възначуватися правда и въ спрѣвѣ „Нар. Дому“. Певно не народовѣдь виннѣ тому, що черезъ 35 лѣтъ нѣкто не здогадався заин- таблювати „Народный Дѣмъ“ яко власнѣсть руску... Але даймо спокой тому! Теперъ хо- дить о що інше.

Нынѣ „вѣбюю днія“ суть такій немилій спрѣвѣ, якъ неприниманье такихъ патріотівъ рускихъ, якъ послы Романчука, Лѣнинській, дир. Нагбрній, въ члены „Нар. Дому“ — и посыланье бурсаковъ „Нар. Дому“ не до рус- ки, але до нѣмецко-жидовской гімназії. Хто- тому виненъ? Очевидно, зарядъ. Але-же зарядъ выбирають члены „Нар. Дому“ на За-

галльномъ Зборѣ, отже можна-бѣ сказать: якѣ члены, такій зарядъ. Оно трохи такъ, а бѣльше не такъ.

Бачили мы вже колька развѣ Зборы членовъ „Нар. Дому“. Зѣ рѣнъхъ сторонъ краю позѣвдилися тѣ недобитки въ давніхъ лѣтіяхъ часівъ, сивоголовіи священики, и въ сали Зборѣвъ помѣшили съ свѣтскими лѣбен- скими членами. Глядять они на ту „молоду сивѣтку“ Русь, глядимо и мы. Имъ, прибу- шимъ въ-далека, здаются тѣ „молоды сивѣтскіи“ великанами интелигенціи, гранитными колон- наами, на которыхъ може бѣзпечно спочивати Русь, — а намъ, знаючи людей въ-блзькъ, жаль стає за ту мистификацію сивыхъ го- ловъ. Бо мы бачимо: ось пѣдучники двохъ-трехъ верховодѣвъ: ось высаженій фельд- фебель одинъ, другій; ось недовареній жур- налистъ; ось молоденькій кандидатъ адвокат- скій одинъ, другій; ось банковскій писарь въ-подѣ руки Михалка — — они рѣй водять въ дебатахъ, они замыкають дискусіи, найпатріо- тичнѣйшій внесена вводять ad absurdum, они аранжують выборами совѣта — — Боже ми- лый! чи се мають бути репрезентанты того молодого поколѣння Руси, для котрого батьки наші въ 1848 року вдвигали за народній лепти „Дѣмъ Народный“?! Се-жъ не великаны ин- телігенціи и не гранитніи колонны, а глиняній нѣжки... Ну, годѣ! — цѣвѣть интелігенціи они проскрибууютъ, а передъ честными сивы- ми головами скована за свою пазуху — разумѣнія ключъ... А бѣзъ тогого ключа разумѣнія у сивоголовихъ патріотівъ въ провинції мус- сять выходити и такі соєвѣ, якѣ бачимо въ-послѣдніхъ часахъ. „Фракція“ вже поста- ралася о то, що на выготованій по засалю Зборѣвъ листѣ вѣдьшася бѣльшть такихъ, що поводуються не загальнимъ интересомъ Руси, а слѣпною партійностею.

По нашій отже гадцѣ першій обовязокъ направи нынѣшнаго лиха въ институтѣ „Нар. Дѣмъ“ — спочиває на его членахъ. Они по- винній добре роздавитися въ людяхъ и дѣлахъ, компромитуючихъ Русь; повинній бѣльше самостійно приступати до выбору совѣтівъ; по- винній разъ възначати якісъ провідній гадки для директиви совѣтівъ съ оглядомъ на честь руского імені; повинній поставити засаду, що

всенародный институтъ має служити не фрак- ції, але Руси. Коли то наступить, тогдѣ певно и „побратьи“ наші не посмѣють мѣшатися въ дѣла „Нар. Дому“, и въ заряду института цѣла Русь буде задоволена, и певно запобѣ- гнєтъ такимъ — сказавши просто — скандаламъ, що всенародна институція руска не посылає бурсаковъ до рускої гімназії, та що зарядъ ви не прїмає въ члены — провідніківъ Руси!

Нынѣ рада о. И. За-ячковскаго, щобъ кож- да сторона вибирала до заряду найдостойнѣй- шихъ мужівъ въ противнаго табору, — на- вѣть неможлива. Зѣ помѣжъ кого въ народов- цѣвъ мала-бы вибирати противна сторона, коли ихъ всего-на-всего єсть лише два члены „Нар. Дому“, проживаючій у Львовѣ, оо. д-ръ О. Огоновскій и Ал. Стефановічъ, принятій вже давно, коли ще зарядъ „Нар. Дому“ спочи- вавъ въ рукахъ т. вв. „святою-юрцѣвѣ“, вы- тисненыхъ нынѣ въ арену дѣяльності фрак- цію „der sohlfreien Tonart“?

Попередъ всого мусатъ бути члены, ко- трыхъ можна-бы брати до совѣту. Коли-бѣ то наступило, тогдѣ, розумѣєса, проектъ о. И. За- ячковскаго певно бувъ-бы єдиний до того, що „Духъ св. перемѣгъ бы пристрастіи чоловѣчѣ“ и съ часомъ, при Божій помочі, оба табо- ры потахнули-бы въ народдѣ! Чи-жъ то не нашъ идеаль? Чи єсть якій Русинъ-патріотъ, который горячимъ сердцемъ не поба- жавъ-бы того?

Руска депутація въ Пештѣ и въ Вѣднѣ.
(Отъ участника депутації.)

Депутація, їдучи до Вѣднї, мала надѣю мати авдіенцію у цѣсара дні 17 л. мая таки у Вѣднї, якъ то було вже и постановлено. Тымчасомъ Пресос, еп. д-ръ Пелешъ, назѣдавшиясь до кан- целярія цѣсарської, одержавъ вѣдомость, що цѣ- сарь на дні 17 л. мая не прїбуде въ Пешту до Вѣднї, отложивши свої прїїздъ до четверга сего тиждня. Пресосищений поблавъ отже телеграму до Пешту съ запытаньемъ, чи депутація може бути принята цѣсаремъ въ Пештѣ. Отповѣдь на- опѣла потвѣрджуюча. Депутація отже вѣхала зъ суботы на недѣлю до Пешту. Въ недѣлю вѣльну хвилю депутація уїжала на оглядини Пешту, зробила малу прогульку на кораблі по Дунаю, а

Предплати на „Дѣло“ для Австроїї: для Россії: за цѣлій рѣкъ . . 12 зр. на цѣлій рѣкъ . . 12 рубл на пѣві року . . 6 зр. на пѣві року . . 6 рубл на чверть року . . 3 зр. на чверть року . . 3 рубл съ дод. „Библиотеки“: съ дод. „Библиотеки“: за цѣлій рѣкъ . . 16 зр. на цѣлій рѣкъ . . 16 рубл на пѣві року . . 8 зр. на пѣві року . . 8 рубл на чверть року . . 4 зр. на чверть року . . 4 рубл на саму додатокъ: на саму додатокъ: на цѣлій рѣкъ . . 5 — на цѣлій рѣкъ . . 5 рубл. на пѣві року . . 2-50 на пѣві року . . 2-50 р.

Для Задкарнія, окрѣмъ Россії: на цѣлій рѣкъ . . 15 зр. на пѣві року . . 7-50 зр. на чверть року . . 3-75 зр.

съ дод. „Библиотеки“: на саму додатокъ: на цѣлій рѣкъ . . 19 зр. на цѣлій рѣкъ . . 6 зр.

Поодиноке членою коштує 12 кр. а. в.

въ понедѣлокъ мала послуханье у цѣсара.

Въ імені депутації промовляє Пресос. д-ръ Пелешъ въ міль повезеною депутацію, а звѣтною читателямъ „Дѣла“ адресы, дакуючи Єго Величеству за основанье Станиславівскаго епископства, и запевняючи, що то велике добро- дѣйство для церкви рускої скрѣпитъ въ-вѣдомъ лояльнію духовенствѣ и народѣ рускому чувства австрійскаго патріотизму. Єго Величество въ-отчитаній отповѣді своїй заявивъ, що ему знати лояльність и вѣрбість духовенствѣ и на- роду руского, а і теперь, маючи новий того до- казъ, надѣєся, що основанье нового епископства впливъ користю якъ для монархія, такъ и для руского народу. По офиційнѣй отповѣді Єго Величество размовляє ласково съ кождымъ ізъ членовъ депутації, представленими Пресос, епи- скопомъ. Самому д-ру Пелешеви Єго Величество заявивъ, що тѣшило его дуже, коли довѣ- дувався, якъ величаво въ Станиславівѣ отбува- лао его інtronизація, якъ людність витала его и якъ чинено ему овациї. П. Володислава Федо- ровича Єго Величество випытувавъ о относими робінничій і господарской въ Галичинѣ. До прочихъ членовъ депутації ставивъ питання дотыкаючій бѣльше-менше личныхъ обставинъ кождого. Оба депутаты-селяни, знаючи нѣмецкій языкъ, отпо- вѣдали на дотичній питання Єго Величества по нѣмецки.

Тутъ згадаємо мимоходомъ про однъ малъ епизодъ, якій случився въ почекальні цѣсарській передъ авдіенцію. До почекальні увѣйшовъ одинъ угорскій магнатъ, маючи такожъ бути на авдіен- ції у цѣсара. Побачивши руского депутата п. Настиюка въ-сердаку а ѿ ордеромъ, приступивъ до него и спытавъ его, въ якій се вѣйнъ бѣзъ отзнаки и добувъ той ордеръ. — „Въ вѣйнъ 1848 року противъ Маддрѣвъ“, — отповѣдѣ п. Настиюкъ. — „А я тогдѣ — оказалъ магнатъ — воювавъ противъ васть. Бачите, часы змѣшилося; нинѣ мы отгутъ збѣшили...“

Зъ Пешту повернула депутація до Вѣднї. Тутъ була она у нунція апостольского, у ми- нистрѣвъ гр. Таффого, Земляковскаго, Гавча, у окрійного шефа министерства скарбу Ганкевича и Коморовскаго (самъ мн. д-ръ Дунаевскій за- дали запитя конференційного не могъ депутатії приняти) и у президента д-ра Смольки.

Нунцій апостольский бувъ дуже радъ депу-

Щаслива пригода позволила менѣ познати Рогатця въ Гіркахъ Водахъ, куды призначений бувъ за священика. Першій разъ прїїхавъ я въ Гіркі Воды передъ бѣльми роками въ товарищтвѣ колькохъ Русинівъ гілакічихъ, зъ которыхъ одинъ бувъ ѿ Рогатцемъ бѣзъ давна вже знакомий. Зашли мы въ его хату, познакомилися. Розвѣлась рука бесѣда про справы руски. Рогатець говоривъ язычніемъ „Карпата“. Зъ его бесѣдъ додѣвались мы, що бѣзъ придергуючої теорії пан- славистичної и обще-рускої. Ми, Галичане, були всѣ, окрій одного, народовцами, — але не хотіли въ хатѣ Рогатця розводати спорѣвъ. Вечеромъ отрѣтилися мы съ нимъ зновъ на проходѣ по дорозѣ державнѣй, и зауважали, що Рогатець говоривъ язычніемъ „Карпата“. Зъ его бесѣдъ додѣвались мы, що бѣзъ робити се, боачини мадарскій сектури. Ми величина здивувалися, що руки священикъ, що до того без- женній, може чого боятися, особливо коли перевѣдченій, що іде по честній дорозѣ. На той разъ розказавъ намъ про мадарскій гнєтъ и перевѣд- дованье руского елементу. Русинамъ на Угорщинѣ — говоривъ бѣзъ — до якогось часу не можна явно вијутати, бо Мадари — поганій народъ, не дали-бы дыхати Русинамъ. Тоже Русини мусить ще неодинъ терпіть тихимъ и зауважати передъ Мадарами угорскихъ патріотівъ, поки не прїїдуть Москалі и не висвободять Русинівъ въ Угорщинѣ зъ пѣві року.

Черезъ колька роківъ лучилось менѣ бути знову въ Гіркахъ Водахъ, але інше самому. Зайшовъ я до Рогатця. Інъ привітавъ менѣ по нѣмецки и воя бесѣда ишла вже по нѣмецки, бо Акоаковський ученикъ виучився добре дипломатичною штукою и не хотівъ виакше говорити. На справу руску не хотівъ навѣть сходить и въ загалѣ бувъ дуже мовчаливий. Я лишивъ его въ-сукокою.

Вертаючи до Галичини довѣдався я про Рогатця цѣкавыхъ рѣчей.

Передъ рокомъ виправилися зъ Угорщини три Русини на гілакічій бѣзъ, межи якими бувъ і учителъ зъ Гіркіхъ Водъ. Цѣль ихъ була побачити у одного гілакіч-руського священика и по можности научити поступкового пасічництва, а потому кортко іхъ побачити закладъ рыбар- скій, де въ інкру спроваджувано зъ-надъ Рену въ-вѣдомъ лососѣ. Цѣль свою осягни и задово- леній вертало домовѣ, зовсімъ не надібочись, що-бы Рогатець злагодивъ на нихъ доношъ, що-они їздили до Галичини на якійсь московській соборъ. Галицькій священикъ, у котрого они були, бувъ чистимъ народовцемъ, а Рогатець заввѣтъ того священика дуже добре. Оть того часу угороки власти мають вже на очерненыхъ бачне око. Учителя зъ Гіркіхъ Водъ, чоловѣка честного, перенесли на друге мѣсто, бо бѣзъ бувъ Рогатець дуже недогдѣнімъ.

Бувъ се першій крокъ на дипломатичнїй дорозѣ Рогатця. Недовго по тоймъ послѣдували дальшій, що-славнѣйший його дѣла.

Въ Гіркіхъ Водахъ була ѡть давнинъ-давна школа народна, и столиця пѣві управою властей духовенствѣ. Училися тутъ рускій дѣти по руці. Коштомъ тон школи задумався Рогатець виобрести ѿб щасливії угорскихъ славу мадар- ского патріота, щобъ замаскувати свою внутрійній пан- славистичний пересвѣдчення. Безъ дозволу виющіхъ властей духовенствѣ, спише бѣзъ въ-сокіїмъ іменемъ, якъ першій настоятель школи, дальше въ-имени громади грамоту, и передав школу народну въ Гіркіхъ Водахъ на державу. Підпісомъ берона (вѣйт), и кольканадцяти газдѣвъ, яко представ

тація и приїхавши отъ неи адресу заявивъ, заразъ на другій день перешле еи до Риму.

Що-до візиту депутатія у міністрівъ, шефъ секційныхъ и у дра Смольки, то окажемо въ загалѣ, що депутатія всюда головно подносila потребу скорої обсады капитули въ Станиславовъ. Всюда зроблено депутатія надѣю, що наступить небавомъ. Гр. Таффому, яко шефови міністерства, дякувала депутатія за основанье епархопотва въ Станиславовъ. Гр. Таффе отповѣвъ на подяку съ привѣтнимъ холодомъ державного мужа: „За то добродѣйство маєте обовязокъ („da haben Sie die Verpflichtung“) и самій заховати австрійску льояльність и впоювати си въ народъ.“ — Мин. просвѣты п. Гавчъ и мин. Земляковскій пріймали депутатію дуже сердечно (отікали руки депутатовъ-селянъ, чого неодинъ підшанокъ або підшварь польскій въ Галичинѣ встыдає), и оба обѣцяли підперти справу обсады капитули. Притомъ п. Гавчъ заявивъ депутатія, що сего року удастся на обѣздъ Галичини, а д-ръ Земляковскій вишутиувавъ депутатовъ о економичнай относнинѣ въ Галичинѣ. У шефовъ секційныхъ міністерства фінансовъ и у дра Смольки мала депутатія розмову о капитулѣ въ Станиславовъ. Всї обѣцяли тую справу підперти и приспѣшити. Тутъ ще випадає замѣтити, що під часъ всіхъ звіщеній и визитъ депутатії въгде бесѣда не скончавася на чоле политехи....

Зъ депутатовъ найперше вернули зъ Вѣднія
въ свой, бо ще въ середу, иш. Федоровичъ и
Малецкій, опосля въ четверть оо. Олесницкій та
Лысеневичъ и иш. господаръ Королюкъ та Настюкъ.
Вареосв. д-ръ Пелешъ, катих. о. Литвиновичъ и
о. К. Костецкій лившили ще у Вѣдни за-для
своихъ приватныхъ орудокъ.

Повѣтovї „Народнї Торговлї“.

Патріоты Рогатинського повѣта зробили
дуже важний крокъ напередъ, — они показали
нову доси непрактиковану Русинами дорогу въ
ихъ економичн旣 розвою, черезъ заснованье са-
мостойної повѣтової Торговлї. Нова проява жи-
вой силы и енергії мѣжъ рускими патріотами на
провинції викликала живи думки мѣжъ Русинами
цѣлого краю, а зъ дописей и справоздань довѣ-
дуємося, що въ другї нашей повѣты хотятъ ити
за прикладомъ Русиновъ зъ Рогатинщины. Для-
того то уважаемо потрбнимъ высказати колька
словъ про значеніе, цѣль и организацію такихъ
повѣтowychъ Торговель.

Про значение Торговлѣ въ загалѣ годѣ намъ
шароко разводитись. Она посередничитъ въ об-
мѣнѣ добутковъ людской роботы, а чимъ розум-

и въ, доставъ дуже исгѣвко, и властивъ надѣжавъ ихъ. Сталося то тихцемъ, мало хто въ сель и зная о тѣмъ, а възвѣдавшия одной днины, коли эъ села взято учителя, что учивъ по руски, а прислано учителя родовитого Мадяра, который нѣ однѣсеньского слова не зная по руски. Въ сель чюто рускому наставъ эъ тои причины великий кракъ. Дѣти не разумѣли учителя а учитель дѣтей; дѣти то побоювались учителя, то зновъ обертали его на смѣхъ; учитель эъ лютости почавъ уживати бучка. Не было передъ кимъ пожалуватись, бо учитель залежавъ теперь отъ мадярокихъ властей правительстvenныхъ.

Въ Горкихъ Водахъ живъ ще другій образованный Русинъ, — бувъ то тамошний почтарь. Въ справѣ школьнѣй стануиъ онъ по сторонѣ неиздѣлѣныхъ и на зборѣ великой большости громаданъ усомнївоя о легальности грамоты, выладженой Рогатцемъ, а потому въ одномъ приватномъ товариствѣ разбирая неумѣтность нового порядку изъ становища педагогичнаго. Що жъ робитъ Рогатецъ? Робитъ зновъ доносъ, що почтарь бунтує громаду противъ властей, що агитує за бесѣдою московокою, що отъ давна має знаніи съ галицкими „москалями“, що есть ворогомъ и врадникомъ державы.. Власти выдають почтареви процесъ о зраду державну. Бѣдолаха почтарь тягаєся довго по судахъ и справа кончилася нарештѣ тымъ, що судъ узнає его невиннимъ за-для недоостачи доказовъ правныхъ, але власті адміністраційніи узнали его виноватымъ и отобрали ему урядъ почтаря. Чоловѣкъ, що служивъ черезъ близько 40 лѣтъ державѣ бездоганно, остава наразъ безъ хлѣба и то лишь на то, щобъ Аксаковскій ученикъ мігъ показатися на очи чистымъ.

Отъ образецъ изъ Угорской Руси.Щастье, что мѣжъ тамошними Русинами нема богато такихъ высокоученыхъ и вытрезованныхъ учениковъ Аксаковскихъ въ родѣ Рогатца, который, кто знае, чи не отанс оправдѣ великимъ чоловѣкомъ, бо научився даже добре сповѣсти свою дипломатичну мнози....

льше то посередниство зъорганизоване, тымъ
больші оно приноситъ услуги для продуцента и
консумента, тымъ лекше може народъ выкори-
кати свою працу и природній богатства сво-
ихъ земель. Така розумна организація торговлѣ
особливо великої ваги у народовъ, ко-
трыя доперва починають развиватися и не-
преходять зъ первѣстного примитивного быту
до вышого стечени розвою. Якъ то доси буває
нашою торговлею, вѣдь знаємо. Жиды, захо-
тивши си цѣлу въ свои руки, не умѣли еи,
павѣть съ своею власною шкодою, повеости такъ,
щобы се выйшло въ користь загалу а тымъ са-
мыми и ихъ самыми. Щѣла ихъ робота у насъ
обиежжуєсь доси переважно на брутальній експло-
атації нашихъ найслабшихъ сторонъ, на вызы-
куваню позиція посередника въ обмѣнѣ, и т. д.
Тымъ то и мы, хотїй положеній мѣжъ народами
економично розвитыми, не годній були поступати,
бо жиды, арапжеры обмѣны нашихъ добутковъ,
не змогли своею роботою причинити до такого
поступу. Противно, они систематично убавали
жизній зароды поступу. Ся нещаолива робота же-
ловъ чинить ихъ до раціональної организації
торговлѣ зовоимъ неспособными, що впрочемъ
зачимо и на такой економично сильной Нѣмеччи-
нѣ, де ровно якъ и у насъ, хотїй не въ такъ
великомъ степені, жиды показалися елементомъ
деструктивнимъ.

Торговля мае зблизити продуцента до кон-
сумента, она зневолює нась використувати при-
родній багатства краю, а тымъ она спроваджує
людську працю і продукцію на ту ю дорогу, де
она вхъ може найлучше вихідснувати, — сло-
вомъ, она есть регуляторомъ економичної робо-
ти. И рольництво, и промыслъ могутъ лише
зашкъ процвятти, де есть розумно зъорганізована
торговля, котра сейчасъ добутки людской роботы
переносять туда, де за ними пытаютъ.

Заснованье „Народнои Торговлъ“ у Львовѣ

и си колькохъ філій, — то першій починъ, що
нае нашу торговлю повести тымъ новымъ шля-
комъ, котрый доси бувъ у нась майже зовсімъ
анедбаний. А дотеперѣшній успѣшній розвой
тоги молодої інотитуції, дає намъ право сказати:
„Початокъ у нась зробленый, ступайте дальше“.
„Народна Торговля“ отдає намъ вже нынѣ зна-
женингії услуги. Доказомъ сего суть домаганя Ру-
зиновъ зъ провинції, щобъ она всюди открывала
свои філії. Але еи велике значенье и помочь по-
кажутся зовоїмъ выразно ажъ тогдѣ, коли она
станеся центральною інотитуцією

горговель низшои категоріи, торговель, котрй мають до своеи диспозиція вузші райони, на которыхъ они зможуть тымъ усившнѣше регулювати обмѣну людскихъ добутковъ. Такими торговлями низшои категорія були-бы повѣтовї народнї Торговлї и ще низша категорія — сельскїй и мало-мѣстечковїй крамницѣ руско-христіянськї.

и до повѣтъ самостояніи Торговель могутъ
бути рѣвно користными а при данныхъ обстави-
нахъ ще и користнѣйшими якъ філії централь-
нои институціи львовской, се природно, бо: 1)
ихъ ведутъ люде обзнакомлени съ мѣсцевыми
потребами и относинами: 2) они заступаютъ ин-
тересы одного повѣта и тымъ притягаютъ до се-
бе мешканцѣвъ того повѣта; 3) они улекшуютъ
розвой и поступъ самони центральнои институціи,
а то есть съ користею и для повѣтовыхъ Торго-
вель и для загалу. Бо-жъ се легко арозумѣти, що
львовска „Нар. Торговля“ не есть въ силѣ от-
крывати такъ скоро бѣльше філій — и отъ въ
послѣдныхъ часахъ мусѣла отмовити Рогатынови
и Сокальщанъ — а, якъ бачимо, въ тыхъ и въ
многихъ іншихъ сторонахъ показуєся фактична
скора потреба „Народныхъ Торговель“. Тынча-
сомъ львовска „Нар. Торговля“, яко центральная
торговельна инотитуція руска, могла бы обслу-
живти и колькадесять самоотойныхъ повѣтовыхъ
Торговель, зъ которыхъ кожда оберталась бы капи-
таломъ 10—15.000 зр., мала колька сотокъ чле-
новъ, свои щадници, и т. д. Отже и въ интересѣ
загалу, и въ интересѣ львовской „Народной Тор-
говлѣ“ лежить, щобы по нашихъ повѣтахъ орга-
нizuвалися самостояніи торговельни товариства,
— але розумѣєся съ тымъ застереженьемъ, щобъ
ихъ организація и кругъ дѣлania — о сколько
можна — буди акъ наилѣчнѣю харбою.

можна — вели якъ наикоротшою дорогою до вы-
тыченой меты. Все то, что нашъ край продукуе,
а що вже винъ входить и постепенно буде могло
входить въ магазины нашихъ Торговель, — все
то повинно ити на збутокъ черезъ ихъ посеред-
нице. Лише тымъ способомъ будемо могли, мы
дробній продуценты, згорнувшись въ одну могучу
Фаллангу, зможемо съ користю помагати обмѣнѣ
домашніхъ продуктovъ на своихъ а съ часомъ и
на чужихъ торгахъ, зможемо помогти и розвоеви
краевого промыслу. Кожда пойтова Торговля по-

на занятії свидѣнію и громадженьемъ от-
вѣдныхъ краевыхъ продуктovъ, экспортомъ ко-
ихъ займется на большу скалю центральна ин-
ституція, а рѣвночансно она мусить доставити
шкавцамъ повѣта всего имъ потребного, що та-
жь только при помочи центральной институціи
и зможе съ успѣхомъ робити.

При такой организации повѣтова Торговля уснить крѣпко стоять, бо еи всѣ мешканцѣ поста будутъ потребувати и будуть до неи горутися.

ДОПИСИ.

Зѣ-подъ Золочева.

„Не легковажно нынѣшніи хвилѣ!“ — акликувало недавно „Дѣло“ въ своихъ первыхъ статьяхъ, выказуючи ясно, що намъ угрожує, та завѣтываючи насъ до позитивной рацѣ на рѣдной нивѣ, щобы бути въ каждой вили готовыми до борбы съ ворогомъ, ко- рый вже есть ante portas!.. Тутъ и тамъ ожна запримѣтити новый рухъ, нове житѣ; уть и тамъ завивуются новій читальнѣ, ба звать повѣтовой „Народнїй Торговлѣ“ на вадрь льбовской. Але у насъ въ Золочевѣ все яко- о старому, все дрѣмає, мовь у Бога за две- има, не клопочучися тымъ, що щось тамъ ровитъ Руси, нашему народови... Думавъ-бы то, що тутъ нема нѣ одної душѣ рускої, отрѣй-бы лежало на серци добро свого наро- у. Но остатнї выборы до Рады державной сно выказали, що тутъ не хибло интели- ентныхъ Русиновъ. Такожъ межи мѣщань- громъ найшовесь-бы неодинъ десятокъ чест- ыхъ людей, съ которими можна-бы розпочати еодно пожиточне дѣло. А то мѣщанство вы- иснене жидами въ середмѣстя на передмѣстя

До сего §. поставивъ пос. Тавше ѿ щобы замѣтити „властитель“ сказано було дованый“. Гр. Коронині поширавъ се- ку и предложивъ другу а именно, щобы вахъ: „Кажду школу въ звычайной додати ще: „а при вспышкахъ, котрѣ ви- дятъ, такъ довго, доки ще значиа сль- вы шкоды“. Обѣ поправки принято. Такъ приято §§. 7, 8 и 9. — §. 10 означає, що довѣря в представителѣ громады, по- до информаціи, не мають права жадати пос. Гарига фть ставитъ внесень, що сѣмъ §. було оказано: „кошты комисіи еаръ“. §. 10 приято съ поправкою Гар- — §. 11 приято въ слѣдуючої формі: маючои опуститися зъ податку сумы ю водити краєва власть Финансова зъ ви- слѣдовъ комисіи и въ способѣ означени закону. — §. 12 звучать: „Дозволены податковый буде оттягатися або зъ до- кового поодинокихъ властителівъ, або писуватися на довгъ въ будущоосте, и буде выплачуватися готовкою, коли отрѣ выражено зажадає. — Въ четверть вѣ- надъ закономъ о забезпеченю роботи- случай калѣцтва. Поо. Праде жада- законъ не змушувавъ роботниківъ до на фондъ забезпечення, щобы законъ се- явъ такожъ и роботниківъ рольничихъ, слѣдокъ поставивъ резолюцію жадану- ченя вдѣвъ и сиротъ по роботникахъ, велася дальша дебата и выбрано гев- бесѣдниківъ Єлинського...“

а закаулки, въубожѣле та пôдъупале, якъ-
азъ потребує помочнои руки, проводиля, ко-
рый бы отворивъ очи „та добру навчивъ не-
рячого брата“, якъ каже Шевченко... Но у насъ
— якъ сказано — все спочиває... Колись то була
утъ якась філія общество им. М. Качковского;
ынѣ зъ кôлькадесятюхъ членовъ окрестныхъ и
ївцевыхъ, лишилося всего на всего 9 членовъ.
єсть тутъ и філія „Просвѣты“, але и о нїй
їчого не чувати. Бувъ тутъ и „кавальчикъ“
коись „бурсы“, та черезъ амбиціи поодино-
ихъ лицъ пôшла „ad patres“, — зъ чого ко-
истає хиба „интернатъ Змартвихвстанцівъ“,
а зо хроники Золотухиного сколь вагальн

о два ученики Золочевского округу вступали
о интернату. Дальше завязався бувъ тугъ и
комитетъ, для основуваня читалень^и — якъ
тѣмъ „Дѣло“ въ своїмъ часѣ доносило, —
о и той заснѣвши, не принѣсши мабуть нѣ
(Палаты р旤ничій.) Пoоля вѣтчайшаго
мало министерство р旤ництва отнесло
вариотвъ и заведень р旤ниачихъ о ш
въ справѣ засновання палатъ р旤ниачихъ
палатъ торговельно-промысловыхъ

ДО ПИСИ.

Зъ-подъ Золочева.

„Не легковажно нынешней хвиль!“ — откликало недавно „Дѣло“ въ своихъ первыхъ статьяхъ, выказуючи ясно, що намъ грозжує, та завязываючи насъ до позитивной працѣ на рѣдной нивѣ, щоби бути въ каждой вили готовыми до борбы съ ворогомъ, который вже есть ante portas!.. Тутъ и тамъ можна запримѣтити новый рухъ, нове житѣ; тутъ и тамъ завязуются новій читальнѣ, ба звѣть повѣтами „Народнїй Торговлї“ на вадръ звѣбской. Але у насъ въ Золочевѣ все якось по старому, все дрѣмає, мовь у Бога за двѣ има, не клопочучися тымъ, що щось тамъ розвить Руси, нашему народови... Думавъ-бы то, що тутъ нема нѣ одної душѣ рускої, отрѣб-бы лежало на серци добро свого народа. Но остатнї выборы до Рады державной сно выказали, що тутъ не хибло интелигентныхъ Русиновъ. Такожъ межи мѣщанствомъ найшовесь-бы неодинъ десятокъ честныхъ людей, съ котрими можна-бы розвочати еодно пожиточне дѣло. А то мѣщанство виснене жидами въ середмѣстя на передмѣстя а закаулки, зъубожѣле та підъупале, якъ азъ потребує помочної руки, проводиря, котрый бы отворивъ очи „та добру навчивъ нерячого брата“, якъ каже Шевченко... Но у насъ — якъ сказано — все спочиває... Колись то була тутъ якась філія общества им. М. Качковскаго; юнїзь колька-десѧть-тохъ членовъ окрестныхъ и звѣсцевыхъ, лишилося всего на всего 9 членовъ. Сть тутъ и філія „Просвѣты“, але и о нїй ъчного не чувати. Бувъ тутъ и „кавальчикъ“ коись „бурсы“, та черезъ амбіціи поодинокихъ лицъ пішла „ad patres“, — въ чого коистає хиба интернатъ Змартвихвстанцївъ, а два ученики Золочевскаго околу вступали въ интернату. Дальше завязався бувъ тугъ и комитетъ, для основування читалень — якъ тѣмъ „Дѣло“ въ своїмъ часѣ доносило, — а той заснѣтився, не принѣсши мабуть нѣ дній читальнї, завязанїй въ Золочевѣ, яке „kõlko volnicze“ або якій жидовскій „Verein“ для експлоатовання нашого мужика та мѣщанина... Но тогдѣ чи не буде оно за позно, бо грунтъ усунється въ підъ ногъ. А до того оно вже зближався.. Досить пригадати минувшій выборы, досить згадати процесъ сов. Рожанковскаго съ Словицкимъ, та твердженя тутешніхъ прававцївъ почтовыхъ друкоортовъ, що тутъ „Polska“ не Русь и т. п. — то наглядно побачимо, що въ Золочевѣ мають Русина за нѣщо. И не дивниця. Доки золочевскій Русины не сконсолидуються чи то въ читальнї, чи въ „Рускій Бесѣдѣ“, чи въ якомъ другомъ товариствѣ, доти противники нашій не будуть уважати потребнимъ рахуватися съ нами, яко силою морально великою. Тожъ, панове Золочевцї, отраслите вже разъ зъ той оселости а берѣтесь до працївъ и то до вытревалої невсыпущої працї на рѣдной нивѣ, починаючи ви впровадженемъ въ житѣ „читальнї“, въ котрой бы мы могли близше запланатися съ нашимъ мѣщанствомъ, потопаючомъ въ тѣмъ та нуждѣ. Дальше, вѣ вѣгладу на то, що хоръ учениковъ гімназіальнихъ, для розныхъ причинъ послѣдними роками значно підъупавъ, повиннї мы вразъ съ нашими пань-отцами постаратися о введеніе ноїного звѣзу при городской церкви... А на конець половиннї мы манифестоватися на кождомъ кроцѣ яко Русины, свѣдомаї своїми минувшостями и теперѣшностями, брати живу участъ у всѣхъ народныхъ торжествахъ, въ загалѣ интересуватися долею и недолею нашої матери Руси... а певно позыскавмо не только донѣрье и любовь у своїхъ, але и респектъ у нашихъ противниковъ.

Суддній священикъ.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Зъ палаты послѣв.) Въ дальшої дебатѣ дnia 18 с. м. надъ закономъ о опустѣ податковомъ раджено надъ §. 6 сего закона, котрый такъ звучить: „Кажду школу въ звичайному доходѣ мусить властитель подати до вѣдомості въ протягу пять днівъ отъ часу, коли настутила школа, підъ утратою права опустї властити звичайному доходу.“

до информації, не мають права жадати громади, похваси. Пос. Гарнгафтъ ставить внесень, зъ сїмъ §. було оказано: „кошти комісії зъ ерапъ“. §. 10 приято съ поправкою Гарнгафта, зъ якою опуститися зъ податку сумы на водити краєва власть фінансова зъ видаленіемъ комісії и въ способѣ видаленія податкового буде оттягатися або зъ дозволеніемъ кового поодинокихъ властителівъ, або буде виплачуватися готовкою, коли оторваний зажадає. — Въ четверть видаленія закономъ о забезпеченню роботнику случай калѣцтва. Пос. Граде жадає, на фондъ забезпечення, щоби законъ обов'язувавъ такожъ і роботниківъ робінчакъ, і слѣдокъ поставивъ резолюцію жадану, чена вдѣвъ і сиротъ по роботникахъ, велася дальша дебата і вибрано генералъ бесѣдниківъ Єлинського і Еконера, дутъ промовляти вѣ второкъ.

(Конецъ засѣдань ради держави вище соймов.) Після вѣстей зъ Вѣднія державна закрыта заразъ по залагодженню земової і закона о забезпеченню роботнику случай калѣцтва. — Законъ о соціальнихъ доносить „Dz. Pol.“, не прїде навіть і дуючої сесії на порядокъ днівний „Presse“ і „Gaz. Nar.“ донесли буди, що соймъ не буде сего року скликаний, і перечигъ тому рѣшучо і каже, що соймъ буде скликаний або при конці цієї сесії або съ початкомъ грудня.

(Палаты робіннич.) Після вѣстей зъ мало міністерство робінництва отнести варіотвъ і заведень робінничихъ о трувѣ оправѣ заснованя палатъ робінничихъ палатъ торговельно-промисловихъ.

Заграницній Держави.

Россія. Дня 20 с. м. пущено въ полі въ присутності царской пары, і достойниківъ середъ великого торжества корабль воєнний „Чесма“ перший разъ. Сей фактъ величають россійской газеты в великої ваги, вказуючи на то, що флота на Чорномъ морі мусить бути підвищена, бо чимъ разъ більше наближається має запанувати въ Дарданеляхъ і въ іншихъ природныхъ ключахъ до Чорного моря не може рівнодушно дивитися і въ бо чорноморське пытанье есть для іншої житя. Она доперва тогды буде могли та величезній скарбъ, що нинѣ ще прі незмѣреныхъ покладахъ вугла камінівихъ рудъ і т. д. въ полудневой час буде свободно панувати на Чорномъ морі сего конче її потрѣбно запанувати надъ Босфоромъ і Дарданелями. — Зъ поля царь переїде здається въ Одесу, і же поступить до Кишинева а оттамъ Москви. Зъ Одесы доносять ємені, вітанье царской пары виїхала дні 19 ла місії рада въ дипутації до Нікопії місії губернаторъ вице адміралъ видавъ приказъ, що під часъ побуту місії буда позамыканій всі шинки і віяній, і на улицяхъ, котрими буде прїїзджати, можуть бути лише особи дипломацію за билетами. Подобный приказъ такожъ і въ Москвѣ а кромъ сего надає кожному приватному чоловѣкови перенесеніемъ черезъ місто. Коли царь перебуде Петербурга, доси ще не звѣстно. Въ літній приїхати до Петербурга грецка корона вѣдіни до своїхъ родичъ. Польській поносить яко значущій фактъ, що про россійске отъ якогось часу почини з цевпу практильність для католицкого співства. Сю практильність добавчують що єп. Гризевецкій, перебуваючий та въ Ярославлі на заточеню, одержавши педана, котрого ему доси не хотіли а луцко-житомирскій єп. Козловський та толькі цѣлорочну платню въ сумі 3000 але правительство позволило ему виїхати за границю до купцівъ. Єп. Козловський брало було правительство половину цієї опозиції.Нѣмеччини. Именование гр. Гарнгафта варобило въ Нѣмеччинѣ болїго і звзываються многій голосами, що зъ сїмъ виходить такъ, якъ коли бъ пайди відъ держави мавъ статюю на пайдотивній територічнімъ єсть, що въ офіційній опорювано ажъ до посади виїхання сего іменования і откликнувшись на це, гвардія противилася було відмінно.

часов, чтобы побить батька и сына засудить въ управѣ, то знамъ на то, что гр. Гербертъ не має отпovѣдныхъ здѣшнествъ до тѣхъ высоокого ураду и часто говошено, что лѣнише було-бы, никакъ бы сей урадъ „въ недостачѣ отпovѣдныхъ силъ“ по-збогать необожженый. Тыль часомъ вышло иначе; гр. Гербертъ не толькъ збогавъ именованій, але ему ще подышошено платно зъ 20.000 на 50.000 марокъ.

Болгарія. Въ Болгаріи дѣятся давній рѣчи и судии зъ того, что въ самѣмъ внутрь болгарскаго народа проявляется, трудно дѣятно осудити нынѣ яка дола завтра чека той нардѣ, что ледве передъ колькомъ мѣсяцами почавъ звободнѣйшій отъыхати. Чужій и свое докладаютъ всякихъ силъ, щобъ въ самомъ — що такъ скажемъ — зородку убата молоденка житѣ нардѣ. Ось що доносятъ зъ Софіи: Въ Бургасѣ надъ Чорнымъ моремъ увизнана полиція кольканадцать сбѣбъ амѣжъ тими и людѣмъ зъ заграницѣ, котрой зробили заговоръ на житѣ князя Александра и его министра Каравелова. Дальше огѣдство ведеся. Вѣсть онъ ср҃аждується. Цанковъ и его прихильники дѣятно за далеко вже поступили. Понимаемо опозицію зади певныхъ засадъ полатичныхъ, розумѣмо ненависть до чужого правительства, котре нардѣ гибить и стараєсь его въ своихъ власныхъ цѣляхъ зовомъ зиници и згладити зъ сѣта, але щобъ сны власного народа повставали противъ него и то въ користь чужихъ интересовъ, се хиба дастся лишь оправданіе довѣрѣнію неволюю, котра якісъ народъ майже до самон глуши земоразумува.

На шасть лишился ще въ Болгаріи здоровы элементъ народа, котрый въ любови до свого рѣдного громаднаго теперъ около князя и его правительства. Всюды куды лишь кн. Александеръ перѣѣзжалъ, отрѣчавъ себѣ здоровы элементъ ѿ величію ентузізму мно го того, що цанковсты всікими силами старалю недопустити маніфестації прихильныхъ для князя. Зъ другога стороны грозитъ Болгаріе небезеченье зъ власной нерозваги. „Times“ доноситъ имено, що „собраніе“, котре має вже олия днія зборяется въ Софіи, хоча прокламувати Болгарію королевствомъ. Небезеченье, яке вышло-бы для Болгаріи зъ сені нерозваги, дастся легко понятіи и для того трудно принести, щобъ князь и его дорадники, котрой до теперъ дуже тверезо глядѣли на оправу, могли на щобъ такого згодити и дялого вѣстъ сю треба уважати лишь за звичайну еманію газетарю. — Найновійшій телеграмъ доносять, що заговорцъ въ Бургасѣ зборялись бути въ домѣ царя Гаранова, а участниками були роосійскій капитантъ Чуботовъ, дза Чорногорѣ, дза Греки и одинъ болгарскій священикъ. Заговорцъ постановили бути убити князя на дорозѣ межи Алтѣа и Бургасѣ, але ихъ зрадивъ селянинъ Михайловъ.

Греція. Въ Греціи вже знову новий кабінетъ. Для 20. о. м. покликавъ король до себе Трикупіса и на другій вже день зложивъ Трикупісъ новый кабанегъ, котрого есть предѣдателемъ; бѣнъ обиавъ такоже теку фінансовъ и провизорично и теку маністерства вѣйни. Палата пособъ выбрала 139 голосами противъ 78 сеніи предѣдателемъ Стефанопулоса изъ отороництва Трикупіса; 78 голосами одержавъ Демінисъ. — Зъ Атін доносять, що Турки заатакували Греківъ для 21. о. м.коло Незеро и выперли ихъ зъ занятьхъ позицій. Слѣдуючого дnia Греки отобразили назадъ утраченій по здії и забурили турецкій фортіфикації коло Аналипоса.

НОВИНКИ.

— Отложеній фестинъ въ дохѣ погорѣції селянъ отбudeся завтра въ недѣлю. Сотки родинъ селянськихъ, котріи потерпѣли необчисливій отраты матеріальній, надѣютъ, що вновь львівська Публіка руска поспішила съ ласкавымъ співзбудженіемъ тамъ, де ходить о то, щобъ отрѣти слезы пещастінъ погорѣцію-селянамъ и бодай въ соптій часті причинитися до піддвигненія ихъ зъ печального стану. Хотай отраты погорѣції ѡуть дуже значній и пожерді майже цѣле ихъ майно, то однакъ и набірѣйтія лента, поднесена теплко рукою и сочувствуочимъ серцемъ, пречинитися до полекшенія ихъ долї.

— Русій народній театръ пробуде въ Манастирськихъ ще до 23. л. мая. Въ недѣлю д. 23 дасть на прощанье представление „Горбун“.
Въ понедѣлокъ д. 24 позерне до Бучача и дасть въ дохѣ погорѣції Стрыя и Ліська комічу ощеру „Зелений островъ“, що чимъ перейде до Чортківова на 6 представлень и вже д. 27 дасть на перше представление: „Папі молоді зъ Боснії“, комічу оперетку Іо. Воробкевича. Въ суботу д. 29 предстаєна буде ком. опера „Зелений островъ“; въ недѣлю д. 30 оперетка „Новий добриникъ“; въ понедѣлокъ д. 31 „Чорноморцъ“, опера Лисенка; въ второкъ д. 1 л. червня „Давонъ зъ Корнель“; а въ середу д. 2 червня: „Довбушъ“, опера Іо. Воробкевича.

— Въ спаїтъ рускомъ школы нардѡніи у Львовѣ до вѣдомося, що на вчерашній засѣданіи секція П. ради мѣста Львова откнула предложение секції V. на заснованіе 2-класової школы и звернула цѣлу оправу V-той секції до реауменіи.

— Зъ галицко рускомъ колонії въ Америцѣ. Що може правдивий патріотизмъ и трудолюбивість оного чоловіка, наї намъ послужить прикладъ о. І. Волинського, котрого дѣятно провидѣль Боже выслали до Америки, щобъ не дати загинути на-

шимъ братамъ Русинамъ, котрыхъ тяжка дола выгнала зъ рѣдного краю геть далеко въ чужину море. О. Волинський, обиавши по многихъ пешкодахъ поїздрене ему душастыство, не толькъ що въ дуже короткому часѣ постарався о виставленіе отпovѣдного дому Божого, але и згромадавъ около него вѣхъ майже Русинівъ, розкиненыхъ на заробіткахъ въ цѣлій окрестности, а вѣрнихъ своїй праїтціїской вѣрѣ и щаро при вязаніяхъ до гр.-кат. обряду. Около нового дома Божого почало за стараніемъ о. Волинського розживатися и нове житѣ; повстало читальни, въ редакції „Дѣла“ колька разомъ висадила значный транспортер книжокъ рукою религійного и свѣтского змѣсту для новон читальни. Тяжко практикою чоловікъ потребуе и розрѣшки; о. Волинський зналъ отже для тамошніхъ Русинівъ при помочи забавъ въ одно народне огнище. Дальше заложивъ о. Волинський въ Шененда руску друкарню а членомъ доставила ему печатна товарищтво им. Шевченка у Львовѣ. Теперъ знову заснову бѣ — якъ намъ доносять — руску школу и просить ред. „Дѣла“ вислати ему отпovѣдний книжки. Честь и слава такому труженнику!

— Меншість руска жовновскій Рады поїтвової выбрали на засѣданіе новон Рады для 6 маю с. р. д-ра Сильвестра Дрималіка членомъ Видѣлу изъ сельської курії, а селянина Василя Бойка заступникомъ видѣлового.

— Справа п. Тита Будзыновскаго, управителя рускої школы вправъ у Львовѣ, закочилася протоколлярнимъ переслуханьемъ самогож обжалованого и кольканадцать сбѣдкѣвъ, котрой въ якѣй небудь звязи столицъ съ згаданою школою.

— Неповажаніе русинъ сяєть судами. Ц. к. судъ въ Николаївѣ завѣзъ въ дніи Благовѣщенія Пресв. Богород. двохъ селянъ зъ Рудникъ до протоколлярного переслухання. Селяни думаючи, що то зайшла похибка въ судѣ, не явилися. Въ циату недѣлю вел. посту явились въ церкви жандарми, висели обухо тихъ селянъ зъ ню и бѣ ставили до николаївскаго суду. — О. Петра Сеника зъ Ивановець циганово два разы въ недѣлю до суду въ Жидачевѣ!

— Кандидатъ на посла до радиа державного по пок. Голлентъ виступає ажъ три, якъ доносять до „Кир. Lw.“, а то п. Комарницкій зъ Калуского, Жиги. Ромашканъ и Стан. Матковскій.

— Перенесення. Намѣстникъ переніє концепцію Ат. Завадзкого до староства въ Стрыю, І. Тировача до староства въ Турцѣ, Адама Губатту до стар. въ Дрогобича, Юл. Лечинського до стар. въ Скалатѣ.

— Стипендії зъ фундації имени о. П. Медынського по 105 зр. рѣчно надало намѣстництво Мих. Коржинському, уч. І кл. гімназії въ Бучачі, синові священика и Прокоп. Мостовичеви, уч. V кл. въ Станиславовѣ, синові господара въ Семаковціяхъ.

— Підвысоченіе оплати шкільныхъ. Министерство просвѣтї приваджує проектъ значного підвидошненія оплати шкільныхъ въ гімназіяхъ и школахъ реальнихъ, щобъ тихъ способомъ перешкодити великому напливови молодежі до школъ середніхъ. Розумѣю, що въ висловії кривдою для бѣднѣшихъ кляю суперблізкости, — бѣдному загороджено доступъ до висшої освѣтъ.

— Іс. праматъ Стояловскій вже такъ доскуливъ своимъ прихожанамъ, що они жалуючися на него по польскихъ газетахъ, грозяте, що перейдуть на „обрядъ рускій“.

— О крадежі въ Кутахъ, о котрой мы вже попередно доносили, подає урадова „Gaz. Lw.“ такї вѣсти.: Всѣ закраденії судовъ делозити висносять суму 95.000 зр. 70 кр.; готовки було 18.000 зр., въ приватныхъ довійнихъ скриптахъ около 32.050 зр. и пр. Каса депозитова була умѣщена въ судѣ въ скрипомъ комітатѣ съ зеленими дверимъ; бѣна мали краты. Касова скриня була замкнена на 4 замки, а зейзей дверѣ на 3 замки. Ключъ бѣ каси и дверей була у судії повѣтowego и у канцеляста. Крадѣжъ могла бути спровоцина міжъ 7 а 15 л. маю. Послѣдній разъ заглядано до каси д. 7 маю а 15-го, коли треба було зайти до каси, знайдено всі замки правильно позамкненій и не спостережено півнікого влому. Злодѣй мусѣль отже мати підробленій ключъ. Виновниковъ доси же възможено.

— На погорѣції Боянця присяло намѣстництво 120 зр.; въ староствѣ жовковскому збрано 89 зр. 30 кр.; п. Адольфъ Удрицкій, властитель Мостовъ великихъ давньої дохи вартости 200 зр.

— Податковий практикъ. Въ 36 ч. „Дѣла“ о. р. подали мы лякій фактъ зниження належності по даткової зъ 2.375 зр. 70 кр., вимѣреной властими по датковими, на 1 зр. 35 кр. висшиими інстанціями. Другій подобній случай — після „Кир. Lw.“ — мали кн. Сулковскій зъ Микува и его посесоръ. Жид. На підготовції контракту, зробленого міжъ ними, казавъ львівській урадъ податковий заплатити титуломъ рѣйніхъ належності 36.251 зр. 50 кр. На рекурсу до висшихъ інстанцій повѣтова дирекція скарбу визнана тую суму на 2.545 зр. 25 кр., країна дирекція скарбу на 1.205 зр., а наконецъ министерство скарбу на 132 зр. 75 кр. Такъ отже зъ 36.251 зр. 50 кр. въ першій зробило лише 132 зр. 75 кр. въ послѣдній інстанції!!

— Огн. Въ Яворѣ, поз. турчанського, згорѣло 16 селянськихъ хатъ. Було-бы цѣле село пішло съ димомъ, коли бѣ въ часії не насипало було съ помочию огнєвія сторожа зъ Турки. — Въ Іїнєвѣ, поз. долянського, погорѣло 4 зажиточній господарі до тла. Шкода неуважена.

— Д. 11 о. м. згорѣло въ ночі на Воли въ соції, коло Жовкви 10 селянськихъ, неу-

важенієніхъ хатъ. Зъ Жовкви пасибла огнєвія сторожа и спинала дальше ширене огню.

— Добрий вѣсті. Въ Рокитнѣ, коло Львова, удушила квітка 11-мѣсячну дитину. Въ хатѣ не було нікого. — Рада мѣста Коломий надала проф. Леоп. Вайглеви почетне горожанство. — Економіторъ почтовий зъ Ришева, Норбертъ Р. бѣдравъ себѣ оногди житѣ въ Городку, заживши сїркового квасу. — Громадѣ Базаринцій, пов. бѣдровського, дарувавъ цѣларі на докічненіе будови церкви 50 зр. — Въ Городку, коло Заліщика знайдено въ дѣстворомъ муїль тілько 30 лѣтнаго селянина, середнога росту, темного волоса, малого ясного вуса, одѣтого въ короткій кожухъ; походить здаєть бѣ Галича. — На погорѣції Стрыя въ Ліська присяло зъ Франції збораній складка въ сумѣ 19.200 франківъ и 50 зр. — 700 муїлрівъ въ Турції зробили стрейкъ; вони мусѣль стрейкъ. — Ветеринари за дипломомъ потребує мѣсто Калушъ. Подана пріймає тамошній магістратъ до 6 л. червня о. р.

ВѢСТИ ЗЪ АЕПАРХІИ ЛІВОВСКОЇ.

На конкурсѣ розписаний ухвалою зъ днія 13 мая: до ч. 3112 парохія Дрыщівъ съ прилуч. Урмань и Волиця, дек. бережанського, надана латинської парохії въ Бережанахъ; до ч. 3128 капелінії Суходолъ, дек. перегинського надана цісарського. Речинець для обохъ назначений до 8 липня 1886.

Въ пропозиції на Голгочъ, дек. підгаєцького принятій оо.: I) Симонъ Конопка зъ Волкова; II) Григорій Гойвановичъ зъ Милатини; III) Мих. Бачинській зъ Григорова; въ описі: 4) І. Навроцкій зъ Голгочъ; 5) Мих. Винницькій зъ Маркови; 6) Іосіївъ Бандура зъ Порши.

ВѢСТИ ЗЪ ЕПАРХІИ СТАНІСЛАВОВСКОЇ.

На конкурсѣ ухвалою зъ днія 13 мая розписаній: до ч. 1040 парохія Маява, дек. бѣдровського, надана приватного; до ч. 1044 капел. Глинки зъ прилуч. Майданъ, дек. надбірнянського над. ординарітскаго; до ч. 1045 пар. Глубоке зъ прилуч. Хмелівка, дек. бѣдровського, над. прив.; до ч. 1046 кап. Молотківъ, дек. бѣдровського, над. ординар.; до ч. 1047 кап. Пацьківъ, дек. станиславовскаго, над. прив.; до ч. 1048 кап. Постѣчъ зъ підг. Майданъ, дек. станиславовскаго, над. прив.; до ч. 1049 капел. Хомяківка, дек. тисменицького, над. приватного. Речинець для обохъ назначений до 5 липня 1886.

ПОСМЕРТНІ ВѢСТИ.

— Андрий Дудкъ, ученикъ IV-тої класу рускої школы имени Парамонича, умеръ у Львовѣ въ 13 році житї. Похоронъ відбуло 20 л. маю при участі товаришівъ покійного. Під час похорону співали дуже красно ученики II-го класу підь проводомъ свого учителя п. Бандуровича.

ГОСПОДАРСТВО, ТОРГОВЛЯ И ПРОМЫСЛЬ.

— Курсъ збожжа упавъ на цѣлій линії. За-для непевніхъ вѣдомостей о становії земнинъ въ розныхъ краяхъ тенденція въ збожжевій торговлі є непостійна, цѣли завишають бѣднімъ звичайно потреби и бѣднімъ пересвѣдченія оцукланії. За пшеницею и житомъ въ збожжевій торговлі зростає.

— Кодексъ зъ землемѣрю въ Стрыю, І. к. к. місіареви зъ Гусицькимъ и его женѣ, и Лисеновичемъ, учителеви зъ Пробіжної, за оказаніе якъ сочувства и помочи въ часії слабості. Вар. оо. шам

